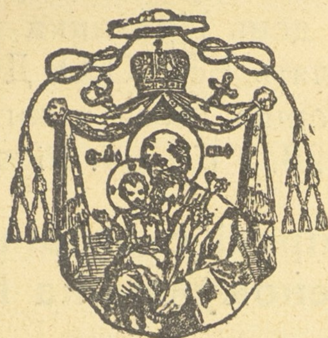
РІК 1938. Вересень — Жовтень. Ч. IX-X.

ПЕРЕМИСЬКІ ЕПАРХІЯЛЬНІ

ВІДОМОСТИ

Ч. 5074. — Благодарне Моління.

За ласкою Всевишнього, випрошеною щирими молитвами Всеч. Духовенства і всіх вірних, Їх Преосвященство, Е. Кир Йосафат, виздоровлені з важкої недуги повернули щасливо до Перемишля. Подаючи цю радісну вістку Всч. Духовенству, поручаємо в одну з найблищих неділь проголосити це вірним, на св. Літургії в цю неділю долучити в єктенії благодарні прохання зі Служби благодарення, а при кінці Служби Божої відспівати благодарну пісню: „Тебе Бога хвалим", або „Слава во вишних Богу".

Ч. 5075. — Празник Господа Нашого Христа-Царя.

Сьогорічне Свято Христа Царя припадає у XX. неділю по Сході св. Духа, це є дня 30. жовтня.

Щиро бажаємо, щоби Всеч. Духовенство разом зі своїми вірними як найторжественіше обходили це свято. В нинішних часах, де наш нарід переходить такі страшні страждання, мусимо освідомити вірних, що тільки безумовна служба Христу Цареві може нам принести обнову не тільки під релігійним, але й під національним оглядом.

До тої цілі має стреміти наша проповідь в день згаданого Празника і ціле притотовання на нього. Особливо

треба завізвати вірних до достойного приняття св. Тайни Покаяння і Пресвятої Евхаристії. При кінці торжественної Служби Божої в сам день Празника при виставленні Найсвятіших Тайн відмовлять Всч. О.О. Душпастирі акт посвячення Пресвятому Серцю Ісуса цілого людського роду по нормі виданій в р. 1928. в Епарх. Відомостях Ч. IX. ст. 133.

Ч. 5076. — В справі сьогорічного Празника св. Священомученика Йосафата.

Сьогорічний Празник св. Священомученика Йосафата переноситься на XXIV. неділю по Сході св. Духа, це є на день 27. листопада.

Всечесні Отці Душпастирі подбають, щоби святкування цего свята принесло якнайбільший пожиток душевний для вірних.

В тій ціли треба в неділю перед Празником заохотити парохіян, щоби в цей день численно приступили до св. Тайн, у трьох днях перед Празником треба відправити молебен до св. Йосафата, а де булоби більше число вірних — виставити Найсвятіші Тайни, виголосити коротку проповідь і відспівати суплікацію.

В сам день Празника відправлять Всеч. ОО. Душпастирі торжественну Службу Божу і виголосять проповідь на тему: Св. Священомученик Йосафат заступник нашого народу перед Богом.

По Службі Божій треба відспівати перед виставленими Найсв. Тайнами пісню,, Тебе Бога хвалим" і поблагословити вірних.

Ч. 5023. — До Всечесніших Отців Деканів в справі надсилання точних шкільних звітів.

Декотрі Отці Декани і шкільні Комісарі надсилають неповні загальникові звіти з візитації науки релігії в школах так, що з них не можна собі виробити точного образу ні про працю священика в школі, ні про релігійно-моральний стан шкільної дітвори.

Пригадується, що звіт з візитації шкіл має бути вичерпуючий й обнимати всі дані згідно з тут. зарядженням Ч: 4861/36 напечатанім в ,,Епархіяльних Відомостях" за місяць жовтень 1936. року.

О.О. Декани, що дотепер звітів за шк. рік 1937/38 не вислали до Еп. Ординаріяту, повинні це зробити в найкоротшому часі.

Ч. 5077. — Конкурс на опорожнені парохії.

З реченцем до 30. листопада 1938. р. виставляються на конкурс слідуючі парохії: Дек.: Варяжський: Ульвівок; Великомостенський: Пристань; Ліський: 1) Бібрка, 2) Середне велике; Лучанський: Ступниця; Мединицький: Летня; Немирівський: Щирець; Перемиський: Вірко; Радимняський: Вишатичі; Самбірський: 1) Вяцковичі; 2) Кобло старе; Угнівський: 1) Диниска, 2) Журавці.

Прохання внесені не по формі і не заосмотрені потрібними залучниками, а головно без свідоцтва конкурсового іспиту і ті, що вплинули по речинці (ц. є. по дні 30 листопада 1938 р.) будуть уважані як безпредметові.

Завважується, що Всеч. О.О., що одержать презенту на таку парохію, яка крім матерної має ще одну або більше дочерних, зобовязуються в кожнім часі, на жадання Перемиського Епископського Ординаріяту згодитися на евентуальне відлучення дочерних церков разом з ґрунтами.

При тім Епископський Ординаріят повідомляє всіх Отців що наміряють внести прохання о приняття в спис на вище подані парохії, що їх дотації та скількість приналежних до парохії грунтів будуть нормовані по думці конкордату і обовязуючих в Епархії норм за відомостю Апостольського Престола.

Ч. 5078. — Належитість за шематизм на р. 1938/39.

Канцелярія Еп. Консисторії розіслала парохіяльним Урядам шематизм на р. 1938/39. Належитість в квоті 3 зол. побереться з платні за листопад тим Всеч. Отцям, що її побирають. Прочі Отці надішлють цю квоту до кінця листопада ц. р. до канцелярії Еп. Консисторії. Повищу квоту позваляється побрати з церковної скарбони.

Ч. 5079. — Поручення шкільного підручника до науки релігії.

Накладом гр. кат. Архіепархіяльного Фонду у Львові вийшов підручник до науки релігії для четвертої кляси вселюдних шкіл п. з. „Божа Наука, катихизм християнсько-католицької віри“.

Підручник має апробату Міністерства В. і О. та Кураторії Л. Ш. О. Ціна 1 зол.

Всеч. Отці Душпастирі й Катихити звернуть на цю книжку увагу шкільних дітей та їх родичів.

Ч. 5080. — В справі конта Еп. Консисторії в П. К. О.

Подається до відома Всеч. Духовенства, що конто Еп. Консисторії в П.К.О. у Львові є тепер 511.037.

ХРОНІКА.

Канонічну інституцію одержали.

Ч. 3432. о. Гринишин Ілля — Тартаків.

Завідательства одержали:

Ч. 4277. о. Весоловський Петро — Яблінка вижна.
Ч. 4276. о. Рожак Андрій — Монастирець.
Ч. 4241. о. Вітошинський Максим доїзд — Пристань.
Ч. 4204. о. Скопляк Ярослав — Середне велике.
Ч. 4728. о. Тріль Михайло — Журавці.
Ч. 4841. о. Сальо Карло — Летня.
Ч. 5026. о. Дорош Дмитро — Бібрка.

Сотрудництва одержали:

Ч. 4474. о. Саєвич Йосиф доїзд. Береги.
Ч. 4625. о. Др. Слюсарчик Адам — Квасенина.
Ч. 4524. о. Червінчак Василь доїздж. — Олешичі.
Ч. 3837. о. Олійник Евген упр. — Дверник.

Померли :

о. Давосир Петро парох в Пристані 6/8 1938.
о. Лопатяк Микола парох в Журавцях 14/9 1938.
о. Дуцько Юліян парох в Летні 17/9 1938.
о. Чертежинський Дмитро парох в Бібрці 30/9 1938.

Душі їх поручається молитвам Всеч. Духовенства.

Від гр. кат. Єп. Консисторії.

Перемишль, дня 10. жовтня 1938.

о. Микола Грицеляк
канцлер.

† ГРИГОРІЙ
Еп. П. Ґен. Вік.

Накладом гр. кат. Єп. Консисторії в Перемишлі
З друкарні гр. кат. Капітули в Перемишлі

II. ЧАСТЬ

—▬—

ПРОТОКОЛ

XVII. ЗАГАЛЬНИХ ЗБОРІВ Т-ва П. Е. П.,

які відбулися дня 15. червня 1938. р. в салі гр. кат. Духовної Семинарії в Перемишлі.

О год. 9. відправив Всч. о. Орський Онуфрій в катедральній церкві Службу Божу в намірені Т-ва.

Дневний порядок:

1. Відкриття Зборів;
2. Відчитання протоколу попередніх Заг. Зборів;
3. Звіт з діяльности уступаючого Виділу;
4. Звіт Провірної Комісії;
5. Вибір 5. членів і 2. заступників нового Виділу;
6. Вибір Провірної Комісії;
7. Внески й запити.

Ад 1. Після відспівання молитви »Царю Небесний« відкрив Збори о год. 10-ій під неприявність Президента Т-ва Їх Ексц. Кир Йосафата, що під цю пору обложений тяжкою недугою перебуває на лікуванні у Відні, і І-го Містопрезидента Кир Григорія — Впр. о. прал. Ґмитрасевич короткою промовою. Підчеркнувши велике значіння та ціль нашого Т-ва під сьогочасну пору, згадав про чимраз більший його розвиток. При тому згадав память 9-ох померших цього року Отців, між іншим теплим словом помянув бл. п. о. Петика Івана, що цілу свою дотацію від кількох літ жертвував на цілі Т-ва. В біжучому році померли слідуючі бл. п. ОО.: Бурмич Микола, Колтонюк Іван, Котис Володимир, Лозинський Йосиф, Малиняк Адріян, Петик Іван, Полянський Василь, Раставецький Маркил і Юзвяк Михайло. Їх память помянули присутні молитвою. Після провірення, що Заг. Збори скликано по вимогам статута та що є вистарчаюча кількість учасників, упросив о. прал. Ґмитрасевич на предсідника Зборів о. крил. Хо-

тинецького Кипріяна а на секретарів оо.: Др-а Масляника Франка і Яворського Степана.

О. Предсідник, обнявши провід Заг. Зборів, ставить перш усього внесок, щоб вислати делєґацію зложену з 3-ох Отців до Їх Ексц. Кир Григорія з чолобитнею, подякою за Їхню працю та проханням о благословенство для нашого Т-ва. На внесок о. прал. Ґмитрасевича порішено одноголосно вислати до Їх Ексц. Кир Йосафата, до Відня, лист з подякою за Іхню печаливу опіку над нашим Т-вом та із запевненням, що побіч вірних цілої Епархії, всі члени Т-ва постійно засилають свої гарячі мольби до Всевишнього за Їх виздоровлення і скорий поворот на владичий престіл.

Ад 2. На внесок о. Черкавського Мирослава порішено не відчитувати цілого протоколу заг. зборів, бо він у цілості був видрукований в »Епарх. Відомостях« ч. XII. р. 1937. стор. 121-123. Прочитано тільки ухвали й дезідерати попередніх Заг. Зборів.

Ад 3. Звіт з діяльности уступаючого Виділу зложив секретар Т-ва, при чому заподав короткий начерк розвитку і праці Т-ва за час його 20-літнього існування.

Тому, що звіт скарбника видано друком і всім присутним роздано, ухвалено також його не відчитувати.

Ад 4. Іменем Провірної Комісії здав звіт о. Гоцький Брон. Провірено інвентар всіх недвижимостей і касове діловодство. На основі провірених рахунків і цілого діловодства, що їх найдено в належитому порядку, ставить іменем Провірної Комісії внесок:

а) *Заг. Збори уділяють уступаючому Виділові абсолюторію з діловодства і рахунків за 1937/8 з подякою;*

б) *Заг. Збори уповажнюють новий Виділ до набуття, обтяжування й позбування реальностей Т-ва на основі § 34. т. и. статута.*

В міжчасі вернула делєґація від Іх Ексц. Кир Григорія. О. Малецький Онуфрій заподав присутним до відома сердешню подяку Іх Ексц. Кир Григорія за память та Архієрейське благословення для праці та розвитку Т-ва.

Після того відкрив о. Предсідник дискусію над звітами Виділу й Провірної Комісії. В дискусії забирали голос слідуючі ОО.: пралат Ґмитрасевич, Гоцький Брон., Мілянич,

Черкавський Мир. і Борисевич. В часі дискусії входить на салю Зборів Іх Ексц. Кир Григорій, якого присутні витають повстанням з місць.

Після скінчення довшої і живої дискусії *прийнято одноголосно оба внески Провірної Комісії.*

Ад 5. Після короткої перерви слідує вибір 5. членів і 2. заступників нового Виділу.

Вибрано слідуючих ОО.: Борисевича Андрія, Васильковича Мокія, Грицеляка Миколу, Мягкого Юліяна й Орського Онуфрія. На заступників членів Виділу вибрано ОО.: Лопачака Іллю і Городиського Ілярія.

Ад 6. До Провірної Комісії вибрано слідуючих ОО.: Ґоцького Брон., Войтовича Петра й Малецького Онуфрія.

Ад 7. В довшій промові — підносить *о. крил. Маринович* дотеперішні успіхи праці Т-ва за час його 20-літнього існування та звертає особлившу увагу на піднесення моральної сторінки його діяльности. Перш усього ставить до Виділу *побажання взяти на своїх засіданнях під розвагу пекучу справу заложення бібліотеки в Перемишлі для членів Т-ва.*

На запит о. Черкавського Мирослава в справі уділювання „негайної помочі“, о прал. Ґмитрасевич виясняє, що дотепер держався Виділ такої норми: На поручення Президента злг. Його заступника виплачував скарбник сейчас жадану підмогу а Виділ на найблищому засіданні рішав, чи ця підмога має бути зворотна чи безворотна.

о, Черкавський Мирослав ставить до Виділу дезідерат перевести в життя будову пенсіонату для священиків в Горинці.

Довша й жива дискусія розвинулась над справою оживлення семої секції — підмоги церквам. В ній забирали голос слідуючі Отці: пралат Решетило, Маринович, Борисевич, Мілянич й Галушка. Поодинокі бесідники вказували на велику вагу тієї секції та подавали середники до її уруохомлення.

О. Мілянич ставить до Виділу побажання, щоби застановився, чи не булоб вказаним скликувати на будуче Заг. Збори через відпоручнинів поодиноких деканатів.

Вкінці порушувано ще справу »Емеритального фонду для гр. кат. священиків Перемиської Епархії« та справу правної оборони священиків. На запити поодиноких бесід-

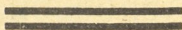
ників в тих справах дали вичерпуючі пояснення Їх Ексц. Кир Григорій і о. прал. Ґмитрасевич.

Після вичерпання дневного порядку підчеркує о. предсідник позитивні сторінки розвитку нашого Т-ва та прохає присутних поширяти розуміння його цілей між своїми ОО. кондеканальними. В імені Зборів складає щиру подяку неприсутному ізза тяжкої недуги Їх Ексц. Кир Йосафатові і присутному на Зборах Їх Ексц. Кир Григорієви та о. прал. Ґмитрасевичеві за їхні труди і праці для розвитку Т-ва. Присутним подякував о. пресідник за діяльну участь в Заг. Зборах. О. прал. Ґмитрасевич дякує о. крил. Хотинецькому за провід у Заг. Зборах.

Піснею „Достойно єсть" закінчено Заг. Збори.

Перемишль, дня 15. червня 1938 р.

Президія.

о. Др Володимир Голинський.

МІСІЇ МІЖ ПОГАНАМИ.

III.

Способи місійної співпраці.

„Молі́тєся ѹ҆́бо господи́нꙋ жа́твы, ꙗ҆́кѡ да и҆зведе́тъ дѣла́тєли на жа́твꙋ свою́“. (Мт. IX. 38.)

Свідомі обовязку підмоги місіям, про що була бесіда в горі, застановімся дальше, яким способом вірні й усі, що вже находяться в Церкві, можуть причинитися до розвою місій та голошення Євангелія між поганами. Чим і як ми, будучи далеко від самого місійного терену, пезістаючи на своїх місцях при щоденних станових обовязках і трудах, можемо брати участь у святім ділі ширення Царства Божого на землі, там де його дотепер не має? Річ іде про можливости й способи місійної співпраці вірних.

Ревність вірних дітей Церкви й гаряче бажання подати дари Відкуплення тим, що їх не мають, продумали й випробували багато різних способів, що ними вірні можуть успішно причинитися до більшого розвою місій. Декотрі з тих способів доступні й можливі для кожнього вірного без огляду на його походження, стан чи вік і тому по своїй природі вони загальні; інші ж зобумовлені деякими даними, на які не всіх стати, і тому не для всіх членів Церкви вони доступні.

В цьому розділі розберемо що важніші способи місійної співпраці вірних, починаючи від найзагальніших що є заразом й найважніші.

а) *Молитва.*

Перший і найважніший засіб місійної співпраці це безперечно молитва. Цей спосіб співділання доступний кожному вірному. Від нього ніхто й ніколи не може вимовитися чи звільнитися. Молитва в ділі спасення душ засіб найконеніший і саме тому зо самої природи та

Божої установи вона доступна для кожнього. Вірні всіх станів і віку можуть здобутися на молитовну лепту в користь місій. Це вже промисел Божого Провидіння, що найконечніший засіб в ширенні Божого Царства на землі є заразом найзагальніший, доступний дослівно всім християнам без виїмку.

Вагу й силу молитви в усьому, що причиняється до розвою Божого Царства на землі змальовує нам одна подія з історії старозавітнього Ізраїля. Після виходу з Єгипта, Ізраїлитяни, переходячи через пустиню, стрінули на своїй дорозі могутнього ворога Амелика з військом. На поручення Мойсея Ісус Навин виступив до борби з ворогом. Тимчасом Мойсей вийшов на гору молитися. „І сталося, коли Мойсей підносив руки, побіджав Ізраїль, коли ж опускав руки побіджав Амалик“ (Исход, XVII. 11.) Присутні Аарон й Гур, коли зміркували, що Мойсей не годен безупинно держати руки в горі, попідставляли їх камінням і в цей спосіб руки зложені до молитви задержано в горі аж до вечера. Ісус Навин, поконавши ворога, отворив вільну дорогу для Ізраїля.

Посторонній глядач сказавби, що побіда над Амаликитами, це діло боєвиків на полі битви. На ділі побідила молитва Мойсея.

Наведена подія найвимовніше говорить про невидимий вплив Божого діяння в судьбі народів та про вагу молитви. Не боєвики Ісуса Навина з мечами в руках, а Мойсей з молитвою на устах перехилив побіду в користь вибраного народу.

Це саміське діється в цій віковій борні Правди з ложею що її ведуть новозавітні боєвики-місіонарі на просторих пустарах поганства і промощують дорогу „новому Ізраїлеві“, Церкві. І тут затяжну борбу з темними силами виграють не почини й труди місіонарів, але молитва віруючої Церкви. Місіонарі це тільки видимі виконавці божих велінь і носії божої сили. Всі їх праці, подвиги, всі успіхи це діло Боже, діло ласки, що її вимолює у Бога віруюча Церква. Успіхи Церкви в здобуванні людства для Бога пливуть не з второпности чи вигадливости людий, а тільки від Бога й заслуг Розпятого.

Колиж діло спасення стільки людських душ це діло ласки, а ласку можемо тільки вимолити у Бога, то конечність без-

упинної й покірної молитви стає самозрозуміла. Святіший Отець Венедикт XV. в своїй місійній Енцикліці так пише про потребу молитви: „Ми вже нераз звертали увагу, що пуста й даремна буде праця, що до неї забрався місіонар, якщо не спічне на ній Божа ласка, за свідоцтвом апостола Павла, що каже: *Я посадив, Аполлос поливав, але Бог дав зріст.* (І. Кор. III. 6). А набути цю ласку можемо тільки через безупинну й покірну молитву".[1])

На потребу молитви, як наймогутнішого засобу в ділі навернення поганства вказує сам Божественний Спаситель. По Його святій волі кожний член Царства Божого молить Отця, що є на небі, за поширення віри. В молитві „Отче Наш" одне з перших прохань звернених до Бога це „да прійдет Царствіє Твоє". Кожний, що цю молитву говорить, тимсамим просить о поширення віри Христової там, де царство Боже не заволоділо ще людськими душами. Навчаючи нас цієї молитви, Спаситель виявив нею предмет своєї любови, ціль Свойого приходу на світ та перебування між людськими синами. Те царство Боже на землі, що за його розріст та тривале вкорінення закликає всіх до молитви.

Ще точніше Божественний Спаситель виявив свою волю тоді, коли поручив молитися за місіонарів: „*І коли глянув на товпи умилосердився над ними, що були утомлені і опущені як вівці, що не мають пастиря. Тоді каже своїм ученикам: жниво вправді велике, та робітників мало. Моліть отже Господа жнива, щоби вислав робітників на свое жниво*" (Мт. IX. 36-38). Божественний Спаситель, спонуканий любовю душ, тих бідних, утомлених у шуканні Правди, а опущених і безрадних як вівці без пастиря, йде на зустріч їх потребі і тому поручає молитву не про що інше, а за пастирів-місіонарів. Широкі лани, доспілі ниви, чекають на своїх робітників, що до них належить жати. Вислання ж робітників на жниво це діло Пана жнив. Саме про це вислання робітників повинні молитися ті, що вже пішли за Христом. Нема отже ніякого сумніву, що молитва за місії це виразна воля нашого Спасителя.

Потребу й вагу молитви за місії зрозуміємо більше, коли розважимо, про що саме повинні вірні благати Бога

---

[1]) гл. Енц. Maximum illud.

в своїх молитвах за місії? Із різнородного предмету місійних молитов розберемо тут тільки головніші потреби місій.

Першзавсе повинні ми в молитвах наших просити Бога про чисельні й добрі місійні покликання. До молитви за апостольські покликання заохочує нас Божественний Спаситель так виразним приказом, просити Пана жнив про робітників на жниво, як також дуже вимовним приміром Свойого туземного життя, що його передав нам св. євангелист Лука про те, як Ісус покликав перших місіонарів-апостолів: *„І сталося в ті дні, вийшов на гору помолитися, і перебув цілу ніч на молитві до Бога. А коли настав день, покликав своїх учеників і вибрав з них дванацять, котрих і назвав апостолами“*. (Лук. VI. 12-13). Ось перша молитва за апостольські покликання. Ісус благав Небесного Вітця про апостолів Божого Царства на землі, а тим самим дав нам примір, що апостольське покликання мусить попередити довга, покірна, витревала й гаряча молитва. Як Г. Н. Ісус Христос, голова містичного тіла, Церкви, вимолив і немов із рук Вітця приняв Своїх перших носіїв Євангелія, так за Його богочоловічим приміром й приказом свята Церква та Її живі члени, вірні, повинні безупинно вимолювати у Бога все нові й нові апостольські покликання. Нема молитви, що булаби миліша Богу, корисніша для Церкви й цілого людства, більше пожиточна для того що молится, від молитви, на зразок Спасителя, за апостолів, місіонарів і церковну Єрархію.

В молитвах за місіонарів просимо про шляхотних, готових на геройську, цілопальну жертву борців Христових. Церква потребує робітників, які були б в силі творити новий світ, світ християнський; потреба душ податливих на подув божої ласки, охочих до важкої праці. Жде бо їх неабиякий труд. Треба розсаджувати скали вікових пересудів суєвіря, тесати тверде каміння примітиву, збирати жниво серед тропікальної спеки на безмежних пустарах поганства. Місіонар не може перебувати в бюрі за столиком та ждати на інтересантів. Місіонар не має урядових годин праці, не має вільного часу, не знає ферій. Його спалює огонь любови душ і старання про їх спасіння. Місіонар це небуденна душа, це вибранець — і щасливий той нарід, що багатий в такі душі... Молимо проте Бога, щоби покликаних своїх вибранців вчинив гідними

цього великого звання, щоби подав їм силу, відвагу й витривалість у проповіданні Євангелія всьому сотворінню, щоби благословив їх труди багатими, спасенними успіхами, а рідню їх та батьківщину, за живу жертву в користь Божого Царства, щоб приймив у Свою всемогучу опіку. Вважаючи покликання місіонарів за велику ласку для народу, що з нього вони походять, годиться нам покірно просити Бога, щоби й серед нашого народу зволив вибрати Собі післанців Правди. Просіть а дасться вам.

Зокрема повинні ми просити Бога, про збереження Його апостолів перед різного рода затіями лукавого, що хоче їх сіяти, кидати ними об перепони. Місіонар є виставлений на всякого рода небезпеки й досвіди. Висланий далеко від родинних сторін і своєї батьківщини туземної, серед відмінних, непригожих для здоровля умовин, серед чужих, упереджених, а часто виразно ворожо наставлених людий, серед безупинних трудів, недостач, полишений собі, місіонар потребує поосібної ласки й Божої піддержки. Кромі цього велику перепону в місійній праці та загрозу для самих місіонарів творять різні тайні підпольні організації чорної маґії. Широко поширені в Азії й Африці тайні орґанізації перепиняють працю апостольську місіонарів погрозами, чарами, заклинаннями, що серед тубильчих, неусвідомлених народів має неабияке значіння. Місіонарів недопускають до певних племен чи народів, обвиняють у причині всякого рода нещасть, стараються їх усіми способами усунути, а часто послуговуються терором і жорстоким диким знущанням. Ці тайні товариства сповняють, очевидно на свій дикий спосіб, подібне завдання, як в европейських краях масонерія. Декотрі знатоки місійної проблєми новіщих часів виказують звязок між тими обома ворожими катол. Церкві орґанізаціями. І цьому не треба дивуватися. Противно треба би було дивуватися, колиби було інакше. Де ходить о спасення душ, там князь міра цього не легко здає довго держані позиції в користь Христа. Борба з тими темними силами пекла очевидно нелегка й вимагає від місіонарів неабиякої посвяти. Вони видержують удари звернені проти Христа, що його свідками вони є. Вони виставлені на спротив і гнів поганства саме тому, що вони Христові висланники. Переслідування це щоденна пожива Христових вибранців. Одинока й дійсна причина цього спротиву це Христос. *Коли світ вас ненавидить знайте, що мене*

перш, чим вас зненавидів. Колиби ви зі світа були, світ своє любивби; *а що ви не є зі світа, а я вибрав вас зі світа, длятого ненавидить вас світ*“ (Йо. XV. 18-19).

Проти скаженої ненависти зверненої проти місіонарів, мусить Церква воююча здобутися на любов супроти них і молитовною милостинею піддержувати їх важкі змагання. Супроти гарячих, покірних молитов Христової Обручниці, Церкви, що забезпечена перед воротами пекольними, зникнуть усі її вороги як зникає дим, як тає від огня віск, а місіонарі свідомі, що вони не полишені собі, що за ними стоять цілі фалянги, що на їх працю покладають великі надії, що з успіхів їх праці радіють їх радістю, або сумують їх сумом, станують до борби покріплені й відновлені на дусі. Через молитву вірні лучаться з місіонарами, разом з ними стають до борби, з ними трудяться, з ними побіджають. Кожний вірний повинен вдуматися й перенятися словами Святійшого Вітця Пія XI., що їх Він сказав в день замкнення „Місійної Вистави“ 1925 р. „Коби Святий Дух дав відчуття злуки з нами усім тим розсіяним і запрацьованим по всіх краях та островах так як це ми лучимося любовою з ними; гідні пошани Епископи й священики, що мимо сивого уже волосу, не охляли в апостольських трудах; цвіт священства, що його в палаючій ревності про спасення душ скосила або незадовго скосить передчасна смерть; монахи, монахині, місіонарі, місіонарки прерізної ноші, зо всіх усюдів, різного образування та одного духа й вироблення по Серці Божественного Місіонара. На них глядимо, витаємо їх і перш завсе до них звернені наші вислови вдовілля, вдяки і поважання. І ми лучимося з ними, лучимося з тими, що високо піднесли прапор Небесного Царя і несуть його ген аж по конець землі й що дня, що години поширяють благословенні кордони Царства Божого й разом із ними співаймо Предвічному Цареві: *Цареві віків безсмертному, невидимому, единому Богу честь і слава по вічні віки*“. (Тим. І. 17).

Черговий предмет наших молитов за католицькі місії, це ласка навернення для поган. Вірні повинні молити Бога про ласку св. Віри для тих, що її не мають.

Потреба молитви про дар Віри пливе із самої істоти християнської релігії, що є релігією ласки й любови. Християнство, як обявлена релігія, це вияв Божої любови й

милосердя, це чистий нічим зі сторони людини не заслужений, дар. Це дар таксамо для людського роду як збірноти, як також для кожньої людини окремо. Чистий дар немає ніякої рації в обдаренім, однаковісько міг він припасти або ні одній людині як другій. Чистий дар вцілости залежить від свобідного вибору Добродія. *„Помилую кого помилую, і змилосерджуся над котрим змилосерджуся. Тому є це річ, не того, що хоче, ані того, що біжить, а Бога, що милує“*, (Рим. IX. 15-16). Визнавати віру Христову, бути членом його містичного тіла, святої Церкви це діло Божої ласки, якої власними силами ніхто здобути не може. *„Ніхто не може прийти до мене, коли Отець, що післав мен не притягне його“*. (Ів. VI. 44).

Даровість св. Віри це догмат Католицької Церкви, опреділений на кількох Вселенських Соборах, зокрема проти єресі Пеляґіян і Семіпеляґіян. В останнє була бесіда про це на Ватиканськім Соборі, де сказано, що ,,Євангельського проповідання приняти так як це до осягнення спасення потрібне, ніхто не може без просвітління й побудження Святого Духа“.[1]) Віра це початок спасення (Соб. Триденцкий), а так як спасення так і віра це чистий дар. Те саме виказує сама аналіза акту віри.

Приняття чогось за правду віри вимагає двох чинників: зверхнього й внутрішнього. До зверхнього належить подання правди, що має місце через проповідання, переконування та чуда. Та само подання правди не вистарчає. Буває, що з поміж багатьох людий, що слухали тієї самої проповіди, або були свідками тієї самої чудесної події, одні вірують, інші ні. Після проповіди св. апостола Павла на Ареопаґу Атенці *„деякі сміялися, інші-ж говорили: Послухаємо тебе знов про це... Деякі ж мужі, приставши до нього, увірили“*. (Д. А. XII. 32-34). Ось різний вислід однієї проповіди Апостола народів. Вона вказує найкраще, що саме тільки проповідання божої науки, не вистарчає. Послідовно віра, ширення царства Божого на землі, це діло не тільки проповідників, що голосять Христову правду. Потрібний тут ще якийсь чинник, потрібне внутрішне порушення божої ласки, яке є чистим даром милосерного Бога. (Д. б).

---

[1]) Гл. Denzinger: Ench. Symb. № 1791.